

ΚΑΡΟΠΛΕΣΙΤΙΚΗ

φωνή

Δέντρα χωρίς ρίζες δεν ζουν.

Και χωριά χωρίς συλλόγους άξιους να ζωντανεύουν ήθη και παραδόσεις δεν θα επιβιώσουν

Εξαμηνιαίο όργανο του Συνδέσμου των Απανταχού Καροπλεσιτών - Αρ. Φύλλου 1 - Περίοδος Β' - Παρασκευή 1 Αυγούστου 2025

ΚΑΡΟΠΛΕΣΙΤΙΚΗ ΦΩΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'!

Τριανταπέντε περίπου χρόνια μετά, **εκδίδουμε ξανά**, την Καροπλεσιτική Φωνή!

Στόχος αυτής της νέας έκδοσης, είναι να αποτελέσει έναν χειροπιαστό συνδυαστικό κρίκο μεταξύ των συγχωριανών μας.

Την εποχή που πλέον η ενημέρωση και η επικοινωνία κατακλύζονται από τα social media, το τυπωμένο, μυρωδάτο χαρτί μπορεί να φέρει μια νότα νοσταλγίας και ανάμνησης στους παλιούς και ενδεχομένως κάτι καινούριο και διαφορετικό για τους νεότερους. Χώρια που μπορεί να λειτουργήσει συλλεκτικά - πόσοι από εμάς άραγε έχουν εφημερίδες της πρώτης έκδοσης;

Σε αυτό το πρώτο τεύχος μας τίμησαν με την πένα τους αγαπημένοι συγχωριανοί, μέλη του Συνδέσμου μας αλλά και απλοί φίλοι του χωριού μας. Τους ευχαριστούμε πολύ, τα άρθρα τους είναι πολύ ενδιαφέροντα και ελπίζουμε στα μελλοντικά μας φύλλα να μας εμπιστευτούν να δημοσιεύσουμε άρθρα τους και άλλοι εκλεκτοί συγχωριανοί και φίλοι του Καροπλεσιού.

Η εφημερίδα αυτή είναι μεν το όργανο του Συνδέσμου των Απανταχού Καροπλεσιτών, φιλοδοξεί δε να γίνει παράλληλα ο φορέας ειδήσεων, προτάσεων και βήμα απόψεων σχετικά με τον όμορφο τόπο μας. Είμαστε ανοικτοί σε οποιονδήποτε συγχωριανό θέλει να δημοσιεύσει την άποψή του, όσο αυτή διατυπώνεται με ευγένεια και κόσμιο τρόπο.

Η έκδοσή της θα είναι εξαμηνιαία και ελπίζουμε η προσπάθειά αυτή να αγκαλιαστεί από τους συγχωριανούς μας.

Καλή ανάγνωση!

ΤΟ ΚΑΡΟΠΛΕΣΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΖΗΣΕΙ

του ΓΙΩΡΓΟΥ Χ. ΣΟΥΦΛΑ
Γραφίστα, προέδρου του Συνδέσμου (2024-26)

Μια ρήση - σύνθημα του Χρήστου Φώτη, που αναφερόταν μεν στους τρεις πρωτεργάτες της ΦΕΚ στο θέμα του πρώτου εισαγωγικού του άρθρου, είναι δε ακόμα και σήμερα απολύτως επίκαιρη.

Έτσι ξεκίνησε την έκδοσή της η «Καροπλεσιτική Φωνή» την **Παρασκευή 13 Μαρτίου του 1987** και έτσι αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε και το καλοκαίρι του 2025, την έκδοση της Β' Περιόδου, δανειζόμενοι το πάντα επίκαιρο σύνθημα του Χρήστου Φώτη. Φόρος τιμής

φωτισμένων και ενεργών Καροπλεσιτών.

Τριανταπέντε χρόνια περίπου μετά την τελευταία φύλλο της «Φωνής», και τα πράγματα για το χωριό μας έχουν μόνο χειροτερέψει.

Μεσολάβησαν μια εσωτερική μετανάστευση - έξοδος αρκετών κατοίκων από το χωριό μας προς τα αστικά κέντρα, η ένταξή του (με "Καποδίστρια" και "Καλλικράτη") στον δήμο Καρδίτσας, μια εθνική χρεοκοπία, δυο θεομηνίες και πολλά άλλα γεγονότα, που το έπληξαν ανεπανόρθωτα.

Για όλα τα παραπάνω ο βασικός υπαίτιος είναι το ελληνικό κράτος υπεισθιδή διαχρονικά, δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για τα προβλήματα των ορεινών χωριών.

επαρχία. Χώρια που το «μάντρωμα» των χωριών σε όλο και μεγαλύτερους δήμους, τους στέρησε την προσωπικότητα αλλά και τους πόρους που θα τους επέτρεπαν κάποια στιγμή να ορθοποδήσουν.

- Πως να μείνει η τότε νεολαία του χωριού στο Καροπλέσι, όταν η δουλειά, η επιδίωξη για το μεροκάματο, οι ευκαιρίες και η πρόοδος βρίσκονταν στις πόλεις;

- Μπορεί κανείς να τους κατηγορήσει που δεν έμειναν στον τόπο τους, ειδικά σήμερα που μετά τη χρεοκοπία της χώρας έφυγαν για το εξωτερικό για μια καλύτερη ζωή κοντά στις 500.000 νέοι επιστήμονες, το καταδικαστικό για την χώρα φαινόμενο του "brain drain";

για να μείνουν οι νέοι στη χώρα; **ΚΑΜΙΑ.**

Γι' αυτό κανείς δεν μπορεί να ψέξει καμία γενιά που διάλεξε την μετανάστευση και την μετακίνηση από τον τόπο της για να ζήσει καλύτερα, όταν το κράτος προέτασε μπροστά της διαχρονικά μόνο εμπόδια και δυσκολίες. Γεγονός που έθιξε και στην προφητική, ιδρυτική επιστολή του προς τους συγχωριανούς ο πρώτος, ιστορικός πρόεδρος του Συνδέσμου μας ο Γιάννης Κρικέλης, όταν έγραψε ότι «Κανένας συγχωριανός δεν θα πρέπει να υποχρεωθεί να μείνει στο χωριό αν βρίσκει καλύτερη αποκατάσταση κάπου αλλού, αλλά ούτε και όσοι θέλουν να μείνουν στον τόπο τους, δεν πρέπει να υποχρεωθούν να γίνουν μετανάστες και ο Σύνδεσμος ιδρύθηκε για να είναι δίπλα σε όλους».

Το έβλεπαν από το 1974 οι παλιοί να έρχεται αλλά δυστυχώς δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά...

Σήμερα τα προβλήματα - μικρά και μεγάλα, εξακολουθούν να πολλαπλασιάζονται και το μέλλον δεν προμηνύεται ευχάριστο για το χωριό μας.

Υπάρχουν βέβαια κάποιες θετικές εξελίξεις για τα μεγάλα προβλήματα, οι οποίες όμως εμφανίστηκαν μόνο μετά από τις κινήσεις και τις δράσεις του συνόλου και όχι μεμονωμένων ανθρώπων. Σίγουρα κάποιοι πρότειναν, ξεσήκωσαν και τράβηξαν μπροστά, όμως χωρίς τη βοήθεια και τη στήριξη των υπόλοιπων συγχωριανών, δεν θα κατάφεραν τίποτα.

Γενικό συμπέρασμα; **ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΝΟΤΗΤΑ.** Μόνο έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε και να πετύχουμε πράγματα για τον τόπο μας. Και αυτός θα ήταν κανονικά ο τίτλος αυτού του εισαγωγικού άρθρου, αν δεν προηγούνταν ο φόρος τιμής που θέλαμε να αποτίσουμε στην επανέκδοση της εφημερίδας μας και τον αείμνηστο Χρήστο Φώτη.

Επιφυλακή λοιπόν και **ενότητα** και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Και θα τα καταφέρουμε.

Γιατί το «Καροπλέσι Πρέπει να Ζήσει και θα Ζήσει».

"Καροπλεσιτική Φωνή" εξώφυλλο του 1ου φύλλου, Παρασκευή 13 Μαρτίου 1987.

σε έναν συγχωριανό που αγάπησε πολύ το Καροπλέσι, θήτευσσε μέλος και πρόεδρος του Συνδέσμου μας και υπήρξε ψυχή της προσπάθειας να αποκτήσει ο Σύνδεσμος μια εφημερίδα «όργανο», όπου θα ακούγονται όχι μόνο οι απόψεις των μελών του, αλλά και άλλων,

Ποτέ δεν σχεδίασε πολιτικές που θα κρατούσαν τον κόσμο στην επαρχία μακριά από τις πόλεις, ενώ όταν συνέβησαν καταστροφές και ακραία φυσικά φαινόμενα δεν έκανε τις απαραίτητες ενέργειες ώστε να επισκευάσει και να επαναφέρει την τάξη στην πολυπαθή

- Ποιες ενέργειες έγιναν τότε, εκ μέρους του κράτους για να στηθεί και να κρατηθεί η πρωτογενής παραγωγή στις επαρχίες και να μην ερημώσουν αυτές - και σε απόλυτη αντιστοιχία, ποιες ενέργειες έκανε το κράτος την τελευταία 15ετία μετά την χρεοκοπία

Καροπλέσι
2025
πολιτιστικές
εκδηλώσεις

09/08 ΣΤΙΣ 21:00

Παραδοσιακή βραδιά με τους
Κυρατζήδες και τον Άρη Ντίνα
στην κεντρική πλατεία Καροπλεσιού.

ΝΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΚΕΙ!

του ΣΤΕΛΙΟΥ Ν. ΜΠΑΚΟΥΛΑ
Εκπαιδευτικού, ιδρυτικού μέλος και πρώην
προέδρου του Συνδέσμου (2014-18)

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΣΤΟ ΚΑΡΟΠΛΕΣΙ ΤΩ ΚΑΙΡΩ ΕΚΕΙΝΩ

“Τοπίο στην ομίχλη” θύμιζε στο Καροπλέσι κάθε φθινόπωρο και κάθε χειμώνα στη δεκαετία της μεταπολεμικής περιόδου. Οι τέσσερις εποχές τότε ήταν διακριτές ως προς τις καιρικές συνθήκες και είχαν την ξεχωριστή ομορφιά τους. Το χωριό ήταν πάντα καταπράσινο, σε όλη τη μεγάλη του έκταση, με τα βουνά, τις βουνοπλαγιές, τα ρέματα, τα λαγκάδια, το ποτάμι Μέγδοβας στο κάτω μέρος του, χωρίς πεδινές επιφάνειες πλην τα λιγοστά Μεγάλα Λιβάδια, σε μεγάλη αντίθεση με τα χωράφια στον κάμπο που ήταν πολύ αποδοτικά.

Οι κάτοικοι μεγάλωναν μέσα στα βουνά και εξασφάλιζαν τη διατροφή τους με σκληρή προσπάθεια καθημερινά. Για να επιβιώσουν στηρίζονταν κυρίως στην κτηνοτροφία, στη γεωργία, στη δενδροκομία, στη μελισσοκομία και στη δασοκομία. Η ενασχόλησή τους γίνονταν ακάματα, επίμονα, με μεγάλη επιμονή, με κληρονομημένη συνέπεια και δεσμό με αυτά τα αντικείμενα και με συστηματική φροντίδα γιατί έτσι θα έτρεφαν τις πολυμελείς οικογένειές τους. Η σχέση τους με τα ζώα τους και με τα χώματα, τα χωράφια τους, ήταν υπό μία έννοια υπαρξιακή! Η συνεργασία και η αλληλοβοήθεια των συγχωριανών ήταν πατροπαράδοτη, αυτονόητη και άκρως απαραίτητη γιατί οι ανάγκες τους ήταν ατελείωτες.

Οι συναλλαγές γίνονταν κυρίως με ανταλλαγές προϊόντων και λίγες με δραχμές. Η καθημερινή τους κούραση ήταν δεδομένη, οι ρόλοι τους κατανέμονταν άμεσα. Η ανάγκη ήταν πανταχού παρούσα. Όλα τα παιδιά μεγάλωναν με την ανάγκη, μεγάλωναν με την κούραση και με την δημιουργικότητα. Βίωναν άμεσα τα αποτελέσματα της δράσης τους. Δεν υπήρχε νέος “αδούλευτος”, αδιάφορος για τις δουλειές του νοικοκυριού, ανεπηρεάστος από τις προσπάθειες όλων των άλλων.

Το φθινόπωρο λοιπόν έμπαινε με τα πρωτοβρόχια, με τις μυρωδιές της ξερής αλλά ποτισμένης γης, έτοιμης να δεχθεί το όργωμα και την ευλογημένη σπορά των σιτηρών (και άρα του... ψωμιού), στο μήνα Οκτώβριο. Έμπαινε με τη χαρά των χωριανών να μαζέψουν τα καρύδια, τα μήλα, τα κυδώνια που τα κρεμούσαν μέσα στο σπίτι και μοσχοβολούσαν, τα κάστανα που τα έφηναν στη χόβολη και ήταν όλα

τόσο νόστιμα! Η άγρια φύση “συνωμοτούσε” για την αρμονία και το καλό. Επίσης έκοβαν και κουβαλούσαν στην αποθήκη τα τελευταία κούτσουρα για τη θέρμανση στους δύσκολους χειμώνες με τα πολλά χιόνια. Πρέπει να αναφέρουμε και τα ξεφλουδίσματα των καλαμποκιών που ήταν συγκεντρωμένα σε κάποιο δωμάτιο και στη διαδικασία συμμετείχαν πολλοί συγχωριανοί, κυρίως νέοι και νέες, με τραγούδια και διάφορα κουτσομπολιά. Ο καρπός σιταριού και καλαμποκιού αλέθονταν σε κάποιον από τους τρεις μύλους του χωριού και με το αλεύρι έφτιαχναν οι νοικοκυρές πεντανόστιμα ψωμιά. Και κάτι άλλο πολύ σημαντικό:

Άνοιγαν ξανά τα σχολεία. Σημαντικότατος θεσμός για τις κοινωνίες παγκόσμια. Τα δασκαλούδια με χαρά έτρεχαν στο Σχολείο τους. Νέα τάξη, νέα βιβλία, ίσως νέος δάσκαλος, πολύ παιχνίδι, εκδρομές στα Μ. Λιβάδια, φιλίες με τους συμμαθητές.

Και στα μαθήματα μάθαιναν να γράφουν, να λύνουν προβλήματα, την Ιστορία μας με την επιμονή του δάσκαλου, τη γεωγραφία με τους χάρτες της Ελλάδας, την αποστήθιση ποιημάτων για ενδυνάμωση της μνήμης, οι εορταστικές εκδηλώσεις με θεατρικές παραστάσεις και με ρόλους των μαθητών και η πολύ καλή επικοινωνία όλων των συγχωριανών! Όλα τα παιχνίδια ήταν ομαδικά και οι φωνές στα διαιλλείματα ακούγονταν σε όλο το χωριό. Όταν τελείωνε το δημοτικό, ξεκινούσε η περιπέτεια για πολλά παιδιά που συνέχιζαν στο Γυμνάσιο, δηλαδή στην πόλη, στην Καρδίτσα.

Πήγαιναν 13 ώρες περπατώντας από το χωριό στην πόλη. Επέστρεφαν με τον ίδιο τρόπο στις διακοπές Πάσχα, Χριστούγεννα και τον Ιούνιο. Κάθε φορά έφερνα και μία μπάλα, δίφυλλη ή τρίφυλλη, με σαμπρέλα εσωτερικά. Τι μαγεία ήταν αυτή η μπάλα για μας! Εκεί είχαν πολύ διάβασμα, πολύ άθληση και αντιμετώπιζαν μεγάλη φτώχεια με λιγοστό φαγητό! Όμως πολλά από αυτά τα παιδιά προχώρησαν και σε ανώτατες σπουδές και διακρίθηκαν σαν λαμπροί επιστήμονες! Σαν απόφοιτοι του Γυμνασίου πλέον, είχαν βιώσει δεκαοχτάχρονη δοκιμασία του χωριού και της πόλης και ήταν έτοιμοι για κάθε δυσκολία της ζωής. Ποτέ δεν ξέχασαν τις ρίζες τους, τις ποτισμένες με τίμιο ιδρώτα και με πολύ κόπο. Βοηθούσαν με κάθε τρόπο τους φτωχούς συγχωριανούς τους από τη θέση του γιατρού, του δικηγόρου, κ.λ.π., σε κάθε ανάγκη τους. Με το πέρασμα του χρόνου, σχεδόν όλοι οι Καροπλεσίτες μηδένισαν τις πρωτογενείς ανάγκες τους, βελτίωσαν το επίπεδο της ζωής τους, γέμισαν το χωριό με ωραία σπίτια και εξακολουθούν να δημιουργούν.

ΤΟ ΚΑΡΟΠΛΕΣΙ, ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Μια τεράστια κοινότητα 65.000 στρεμμάτων περίπου, που συνορεύει με όλες σχεδόν τις κοινότητες (Νεράιδα, Αμάραντο, Ραχούλα, Καστανιά - Μούχα, Μπελοκομίτη, Καρίτσα, Μ. Βραγκιανά, Άγραφα, Αγ. Δημήτριο, Χρύσω και Μαυρομάτα).

Το όνομα Καροπλέσι κατά την γνώμη μου είναι το κύριο του εδώ και πολλά χρόνια, ίσως περίπου από τον 18ο αιώνα. Οι κάτοικοι του γνήσιοι ορεσίβιοι, κτηνοτρόφοι, αγρότες και δασεργάτες, στα καταπράσινα δάση στις τρεις βασικές ποταμίσιες κοιλάδες. Του Μέγδοβα, του Άσπρου και του Μπεσιώτη.

Πλήρως πάντα ακριβά την πορεία του με μπόλικο αίμα από την

του ΔΗΜΗΤΡΗ Κ. ΣΟΥΦΛΑ
Δασκάλου

εποχή των Κηφέων-Δολόπων-Ελληνών μέχρι πρότινος στον εμφύλιο. Δυστυχώς τα πολύτιμα δάση του και τα βοσκοτόπια, πέρασαν σε χέρια ιδιωτών - δημοσίου με αποτέλεσμα οι Καροπλεσίτες να ακολουθήσουν το σκληρό δρόμο της μετανάστευσης (εσωτερικής και εξωτερικής). Πολλές καλλιέργειες, σεισμοί, πόλεμοι, κατακτητές ξένοι και ντόπιοι δεν άφησαν σημαντικά χνάρια “πολιτισμού” στην μακροχρόνια ιστορία. Καλώς όλους

οικητική διαίρεση του Ελληνικού Κράτους. Μέρος του έργου του αποτελεί η ονοματολογία και τοπωνομασία διαμέσου των αιώνων. Ο ερευνητής διατρέχει την ελληνική αρχαιότητα, τα χρόνια της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, την Τουρκοκρατία και της νεότερης Ελλάδας.

Επίσης αναφέρεται και σε πηγές Ελλήνων και ξένων ερευνητών, ιστορικών, εμπλουτίζοντας το ερευνητικό του έργο. Παραθέτω αυτούσια με κάθε λεπτομέρεια αποσπάσματα από τις παρακάτω ενότητες του βιβλίου.

1. Διαίρεση του κράτους σε νομούς και επαρχίες το 1833. Επαρχία Καλλιδρόμης, (μία από τις επαρχίες του τότε νομού Ακαρνανίας και Αιτωλίας). Τρεις σχεδόν μήνες μετά την άφιξη του Όθωνα στο Ναύπλιο της 3(15)-4-1833 η ελληνική επικράτεια χωρίστηκε σε 10 νομούς και σε 42 επαρχίες ενώ τον αριθμό και τα ονόματα των δήμων θα καθόριζε «εν καιρώ» ένα νέο νομοθέτημα.

2. Διαίρεση της επαρχίας Καλλιδρόμης σε 13 δήμους το 1836. Η δέκατη Τρίτη επαρχία ήταν η Ελλοπίων (-ας). Οικισμοί 7: Μούχα (έδρα), Καρίτσα, Καροπλέσι, Μικρόν Χρυσόν, Μπιλοκομήτι, Πρεντέσιον, Σπινάσα.

3. Συγχώνευση των 13 δήμων σε 7 μετά 15μερο το 1836. Η έβδομη επαρχία ήταν η Κημενίων (συνένωση των 8. Κημενίων και Αλλοπίων: Παραπάνω Ελλοπίων). Οικισμοί 15: Φουρνά (έδρα), Αγία Τριάς, Αραχωβίτσα, Βράχα, Δομιανοί, Έλοβα, Καρίτσα Δολόπων, Καροπλέσι, Κλειστόν, Κόχλια, Μικρόν Χρυσόν, Μούχα, Μπιλοκομήτι, Πρεντέσιον, Σπινάσα.

4. Μετασχηματισμός του δήμου Κημενίων σε δύο, Κημενίων και Δολόπων το 1877. Κημενίων β'

να επισκεφθούν (με τα αναγκαία μέσα φυσικά) τα τρία δύσκολα φαράγγια μας. Οξούλας - Άσπρου και Μπεσιώτη και τις 10 περίπου κορυφές των βουνών μας πάνω από 1800 μ. - 2000μ.

Υπάρχουν σωζώμενα πέτρινα γεφύρια (Μπέσια) - εκκλησίες - κονάκια- εγκαταλειμμένοι οικισμοί. Ψάχνοντας εδώ και χρόνια έχω συλλέξει σκόρπια μικρά κομμάτια από πάμπολα βιβλία και άρθρα που σιγά - σιγά θα τα δούμε και διαβάσουμε στην πορεία της εφημερίδας.

Εύχομαι στην εφημερίδα μας καλή επιτυχία. ΟΛΟΙ οι χωριανοί πρέπει να την στηρίξουμε. Μπράβο για την προσπάθεια. Καλή επιτυχία θα τα ξαναπούμε σύντομα.

τάξεως...Δολόπων β' τάξεως* έχων πρωτεύουσαν το χωριόν Καροπλέσιον, συγκείμενος δε εκ τούτου και εκ των χωρίων Σπινάσας, Μολόχας, Μούχας, Μπελοκομήτου, Καρίτσας και Καρβασαρά ή Μποτσικάκι. Πληθυσμός 1900.

5. Από επαρχία νομός Ευρυτανίας (1899-1909). Με τον ν. 2604 της 6-7-1899 ο αριθμός των νομών του κράτους αυξήθηκε από δέκα σε 26 και η επαρχία Ευρυτανίας αναβαθμίστηκε σε νομό. Μετά δεκαετία με τον ν. 434 της 1-12-1909 «Περί διοικητικής διαιρέσεως του Κράτους» οι νομοί του κράτους μειώθηκαν από 26 σε 10. Ένας από αυτούς που καταργήθηκαν ήταν και της Ευρυτανίας.

6. 141 χρόνια από τη σύσταση της Επαρχίας Ευρυτανίας** τις τελευταίες ημέρες της δικτατορίας με νομοθετικό διάταγμα 479/27-6-1974 περί τροποποιήσεως της διοικητικής περιφέρειας και των ορίων ομόρων Νομών του Κράτους αι κοινότητες Καρβασαρά, Καρίτσας Δολόπων, Καροπλέσιου, Μολόχας, Μπελοκομήτης και Νεράιδας αποσπώνται εκ της Επαρχίας Ευρυτανίας του ομωνύμου Νομού, υπάγονται διοικητικώς εις την Επαρχίαν Καρδίτσας του ομωνύμου Νομού.

7. Το 1997 το Καροπλέσι με όλους τους οικισμούς του εντάχθηκε στον καποδιστριακό δ. Ιτάμου και το 2010 στον Καλλικρατικό δ. Καρδίτσας.

Η ανασκόπηση από το 1833 μέχρι το 1974 δείχνει τις αλλεπάλληλες εναλλαγές εκείνης της περιόδου.

*Προκύπτει από τα πληθυσμιακά στοιχεία των απογραφών.

**Δηλαδή από το 1833.

ΚΑΡΟΠΛΕΣΙΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ 2025

26 Ιανουαρίου

Υποδεχόμαστε στα “Ρογκάκια των Δ. Κουρέτα. Ο περιφερειάρχης Θεσσαλίας υπόσχεται να αναλάβει την γεφύρωση του σημείου, μέσα στο καλοκαίρι. Μέχρι στιγμής γνωρίζουμε ότι το έργο βρίσκεται στις μελέτες και λογικά πηγαίνει για την επόμενη χρονιά.

9 Φεβρουαρίου

Κόψιμο πίτας του Συνδέσμου στα γραφεία μας **Σοφοκλέους 52-54** συντροφιά αρκετών συγχωριανών μας.

16 Μαρτίου

Πραγματοποιείται ο **ετήσιος χορός μας** σε μαγαζί του Ψυρρή με μεγάλη επιτυχία και από άποψης προσέλευσης αλλά και ποιότητας του χώρου και του ζωντανού προγράμματος.

4 Μαΐου

Φεύγει το ιστορικό μέλος μας, ο **Λάμπρος Κουμπιρέλος** που πάλεψε γενναία με τον καρκίνο για αρκετά χρόνια.

του ΚΩΣΤΑ Γ. ΧΟΝΤΟΥ
Διδάκτορα Τμήματος Βιολογίας ΑΠΘ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ: ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΕ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

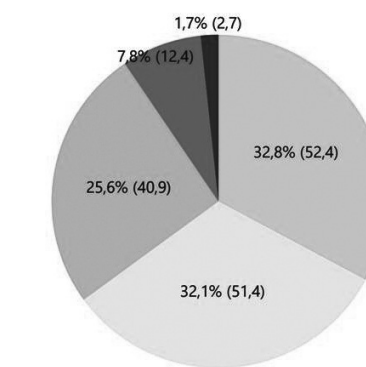
Η αύξηση του ανθρώπινου πληθυσμού και της κατανάλωσης αγαθών έχουν δημιουργήσει έντονες πιέσεις στα παγκόσμια οικοσυστήματα. Η εντατικοποίηση της γεωργίας έχει μεταμορφώσει μεγάλο μέρος της χερσαίας επιφάνειας της Γης, οδηγώντας σε εκτεταμένη απώλεια και υποβάθμιση των οικοσυστημάτων και της βιοποικιλότητας. Η αλλαγή αυτή της κάλυψης/χρήσης γης αποτελεί μείζονα παράγοντα της παγκόσμιας περιβαλλοντικής αλλαγής. Ωστόσο, σε ορισμένες εύκρατες κυρίως περιοχές, η τάση αυτή έχει αντιστραφεί με την εγκατάλειψη των γεωργικών εκτάσεων, προκαλώντας σημαντικές οικολογικές αλλαγές.

Η εγκατάλειψη της χρήσης γης ορίζεται ως η παύση των αγροτικών δραστηριοτήτων, η πλήρης απόσυρση της αγροτικής διαχείρισης της γης και η σταδιακή επιστροφή της φυσικής βλάστησης. Αυτή η σταδιακή επιστροφή της φυσικής βλάστησης μετά την εγκατάλειψη ονομάζεται δευτερογενής διαδοχή της βλάστησης και στην Ευρώπη χαρακτηρίζεται συνήθως από την αντικατάσταση της λιβαδικής βλάστησης από θαμνώνες και τελικά από δάση.

Στην Ευρώπη, η εγκατάλειψη της χρήσης γης, έχει αναγνωριστεί, ως η σημαντικότερη αιτία αλλαγής

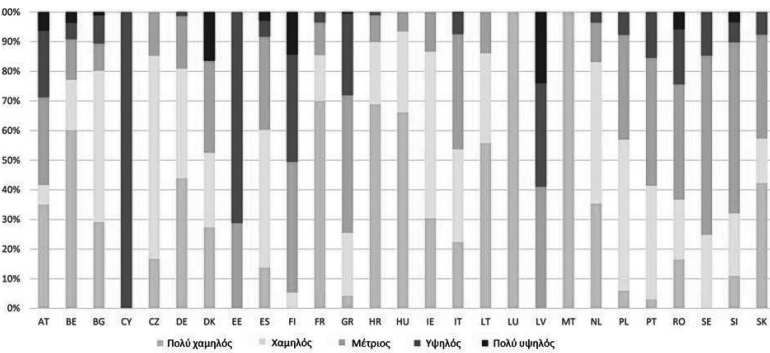
κάλυψης/χρήσης γης. Ενδεικτικά, από το 1990 έως το 2000, πάνω από 9 εκατομμύρια εκτάρια γεωργικής γης εγκαταλείφθηκαν σε 20 ευρωπαϊκές χώρες. Η εγκατάλειψη είναι πιο έντονη στις ορεινές και απομακρυσμένες περιοχές, όπου η γη καθίσταται μη βιώσιμη για γεωργική χρήση λόγω δυσμενών κλιματικών ή τοπογραφικών συνθηκών. Οι εκτάσεις αυτές μετατρέπονται σε εγκαταλελειμμένα τοπία, προκαλώντας μεγάλες αλλαγές στα οικοσυστήματα των περιοχών αυτών.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περίπου το 30% των γεωργικών εκτάσεων στην ΕΕ κινδυνεύουν να εγκαταλειφθούν μέχρι το 2030 (Εικόνα 1). Αν και το ποσοστό εγκατάλειψης αναμένεται να φτάσει το 3% του συνολικού γεωργικού τομέα, ορισμένες χώρες, όπως η Ελλάδα, αναμένεται να αντιμετωπίσουν υψηλότερα επίπεδα εγκατάλειψης, με πάνω από

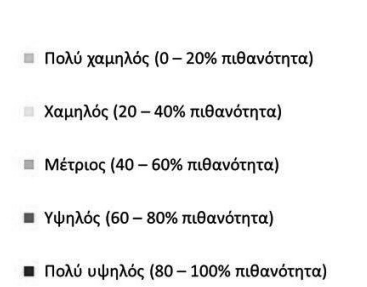
το 70% της αγροτικής γης να βρίσκεται υπό κίνδυνο (Εικόνα 2). Ειδικότερα στις ορεινές περιοχές, ο κίνδυνος εγκατάλειψης είναι τρεις φορές υψηλότερος από ό,τι στις μη ορεινές περιοχές, γεγονός που υπογραμμίζει τη σημασία του φαινομένου για αυτά τα οικοσυστήματα.

Οι αιτίες της εγκατάλειψης είναι ποικίλες. Οι περιοχές που υποφέρουν από περιορισμένη γεωργική παραγωγικότητα ή ακραία κλιματικά και γεωμορφο-

Εικόνα 2

λογικά χαρακτηριστικά βλέπουν την εντατικοποίηση της γεωργίας να συμπιέζει τη γεωργική δραστηριότητα σε πιο αποδοτικές περιοχές. Επιπλέον, οι πολιτικές της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) συνέβαλαν στην περαιτέρω εγκατάλειψη, καθώς μετά το 1992 οι αγρότες επιδοτήθηκαν για να διακόψουν τις καλλιέργειες για την

Εικόνα 1

εξάλειψη των πλεονασμάτων. Η εν λόγω πολιτική επηρέασε κυρίως την εγκατάλειψη σε περιοχές με μειωμένη παραγωγικότητα.

Τέλος, ένας επιπρόσθετος πιθανός παράγοντας εγκατάλειψης γης, είναι η σημαντική μείωση του αγροτικού πληθυσμού. Η επιβράδυνση της αύξησης του πληθυσμού της Ευρώπης και η μείωση του αγροτικού πληθυσμού τις τελευταίες δεκαετίες θεωρούνται τουλάχιστον εν μέρει υπεύθυνες για τη

συρρίκνωση της γεωργικής γης σε περιφερειακή κλίμακα.

Η εγκατάλειψη μπορεί να έχει μικτά αποτελέσματα. Από τη μία πλευρά, η εγκατάλειψη μπορεί να οδηγήσει σε οικολογική αποκατάσταση των διαταραγμένων οικοσυστημάτων, την αύξηση της αποθήκευσης άνθρακα και τη βελτίωση της ρύθμισης των υδάτων. Από τη άλλη, η εγκατάλειψη εγκυμονεί κινδύνους, όπως αυξημένο κίνδυνο πυρκαγιών, διάβρωση του εδάφους και απώλεια της αγροτικής βιοποικιλότητας. Επιπλέον, η εγκατάλειψη εκτάσεων στην Ευρώπη μπορεί να οδηγήσει σε αύξηση της γεωργικής πίεσης σε άλλες περιοχές του πλανήτη, επιδεινώνοντας τις περιβαλλοντικές συνθήκες παγκοσμίως.

Ιδιαίτερα για τη Μεσόγειο, η ανθρώπινη δραστηριότητα έχει διαμορφώσει τα φυσικά οικοσυστήματα από τη Μεσολιθική εποχή. Το αποτέλεσμα είναι ο σχηματισμός εξαιρετικά πολύπλοκων τοπίων που περιλαμβάνουν βοσκολίβαδα, χωράφια, καλλιέργειες με αναβαθμίδες, φυτοφράχτες και μικρής έκτασης δάση (άλση), που ενισχύουν τη βιοποικιλότητα, την παραγωγικότητα και την αισθητική του τοπίου. Αυτά τα ιδιαίτερα ενδιαιτήματα περιγράφονται ως περιοχές παραδοσιακών αγροτικών τοπίων (ή αγροτικά πολιτιστικά τοπία) και έχουν ιδιαίτερο πολιτισμικό και

χωλριδικό ενδιαφέρον. Αυτά τα «συστήματα χρήσης γης χαμηλής έντασης», ενισχύουν τη βιοποικιλότητα και την παραγωγικότητα του τοπίου, προσφέροντας παράλληλα οικοσυστημικές υπηρεσίες που συμβάλλουν στην οικονομία και την κοινωνική ευημερία.

Η διατήρηση αυτών των παραδοσιακών αγροτικών τοπίων είναι κρίσιμη για την προστασία της βιοποικιλότητας στην Ευρώπη. Σύμφωνα με τον Κόκκινο Κατάλογο των Ενδιαιτημάτων της Ευρώπης, η εγκατάλειψη της χρήσης της γεωργικής γης αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για τα ημιφυσικά ενδιαιτήματα, όπως τα λιβάδια και οι θαμνώνες. Είδη που εντοπίζονται σε ανοικτά ενδιαιτήματα (π.χ. λιβαδικά) αναμένεται να μειωθούν, ενώ αυτά που εντοπίζονται σε κλειστά ενδιαιτήματα (π.χ. δασικά) αναμένεται να ευδοκιμήσουν. Ιδιαίτερα στη μεσογειακή βιογεωγραφική περιοχή, η απώλεια των ανοικτών ενδιαιτημάτων και η ομογενοποίηση του τοπίου αναμένεται να οδηγήσουν στη μείωση μεγάλου αριθμού περιορισμένης εξάπλωσης, ενδημικών ή απειλούμενων ειδών που ζουν σε αυτά τα οικοσυστήματα.

Συνοψίζοντας, η εγκατάλειψη των γεωργικών εκτάσεων στην Ευρώπη, και ιδιαίτερα στη Μεσόγειο, αποτελεί ένα σημαντικό περιβαλλοντικό και κοινωνικό ζήτημα. Τα λιβαδικά οικοσυστήματα εξελίσσονται σε δασικά, επηρεάζοντας αρνητικά τη βιοποικιλότητα. Εάν η τάση αυτή συνεχιστεί, οι περιοχές αυτές κινδυνεύουν να χάσουν τον πολιτιστικό και φυσικό τους χαρακτήρα. Η ανάγκη επομένως για διαρθρωτικές πολιτικές που θα στηρίξουν την αειφόρο γεωργία και την προστασία της βιοποικιλότητας είναι επιτακτική, προκειμένου να διατηρηθεί η φυσική και πολιτιστική κληρονομιά των περιοχών αυτών.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΑ... ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Ήταν λέει παλιότερα, ένα ορεινό χωριό στην περιοχή των Αγράφων (μη πάει ο νους σας στο δικό μας). Τα ορεινά χωριά της Καρδίτσας μέχρι το 1970 είχαν πολλούς κατοίκους, οργανωμένη κοινωνία, σχολεία με πολλά παιδιά, χωροφυλακή, αγροφυλακή και προφανώς παπά. Οι κάτοικοι του ήταν κυρίως αγρότες και κτηνοτρόφοι, αλλά μιας και τότε οι μικρές κοινωνίες έπρεπε να είναι αυτάρκειες λόγω των αποστάσεων από τις πόλεις και τους υποβαθμισμένους αυτοκινητόδρομους, υπήρχαν και ταγκάρηδες, σιδεράδες, ράφτες. Η νοοτροπία, η συμπεριφορά και η προσωπικότητά τους ήταν κοινές, τραχείς άνθρωποι σχετικά οξέθυμοι, ελαφρώς πονηροί αλλά και ευφυείς, φιλότιμοι, καταδεκτικοί και σεβαστικοί. Παρομοίως και οι παπάδες τους, άνθρωποι φτωχοί που τις περισσότερες φορές φορούσαν το ράσο για να βιοποριστούν, χωρίς να λείπουν οι περιπτώσεις που επέλεγαν την ιεροσύνη από φυσική πνευματική κλίση.

Ένας καλοστεκούμενος οικονομικά χωριανός και με λίγο παραπάνω «πονηρό-εξυπνάδα» είχε χρόνιες προστριβές με τον παπά του χωριού, άνθρωπος κι αυτός με παρόμοια χαρακτηριστικά, αλλά χωρίς την σπάνια ποιότητα και πνευματικότητα.

Για ψύλλου πήδημα όταν αντάμωναν οι δύο τους δεν αργούσαν να έρθουν στα λόγια. Μια μέρα που η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο, ο χωρικός αναποκοκινισμένος, για να υποτιμήσει τον παπά του είπε: «το ότι είσαι παπάς δε μου λέει τίποτα, αν θέλω μπορώ να κάνω παπά και τον γάιδαρο μου, ακόμα και στις επόμενες δυο εβδομάδες!».

Εκπληκτος και αγανακτισμένος ο παπάς, τον αποδοκίμασε και του απάντησε πως αν καταφέρει να κάνει τον γάιδαρό του παπά, αυτός θα πετάξει το ράσο του και θα γίνει ο τελευταίος φουκαράς του χωριού. Διαφορετικά κάθε φορά που θα συναντιούνται, θα του μιλάει με πολύ σεβασμό και θα του φιλάει το χέρι «με υπόκλιση παρακαλώ!».

Έκλεισε το στοίχημα και ο παπάς όλο αυτοπεποίθηση αλλά και περιέργεια περίμενε να περάσει το

δεκαπενθήμερο.

Ο πανούργος χωρικός που είχε δόλια σχέδια και μεγάλη οικονομική επιφάνεια, μια από τις επόμενες μέρες καλοντύθηκε, ετοίμασε και στόλισε το γάιδαρο του και κατηφόρισε για την μητρόπολη να συναντήσει τον δεσπότη διαλέγοντας επίτηδες, μια πολύ ζεστή μέρα.

Στα ορεινά τέτοιες μέρες πετάνε κατά εκατοντάδες, ιδίως τις θερμές ώρες τα πολύ ενοχλητικά «νταβάνια», που βασανίζουν με τατσιμπήματα τους ανθρώπους και ζώα. Στον άνθρωπο όσο πιο πολύ βρώμικος και ιδρωμένος είναι τόσο χειρότερα του επιτίθενται, ενώ τα ζωντανά που δεν έχουν μέσα προφύλαξης, τα βασανίζουν σκληρά. Μόνο τους όπλο η ουρά, που όσο πιο μακριά και φουντωτή είναι τόσο τα προστατεύει, χτυπώντας τον κορμό τους τριγύρω και πάνω - κάτω παρέχοντας τους ανακούφιση.

Το μεσημέρι, συναντήθηκε με τον δεσπότη. Τον χαιρέτησε με σεβασμό αγέρωχα και χωρίς δισταγμό είπε ότι ήθελε να του ζητήσει μία χάρη. «Ό,τι θες τέκνον μου» του απάντησε ο δεσπότης μη φανταζόμενος την απαίτηση του χωρικού. «Άγιε δέσποτα» είπε με στε-

ντόρεια φωνή ο χωρικός «θέλω από σένα να κάνεις το γάιδαρο μου παπά».

Στα όρια του εγκεφαλικού από θυμό και αγανάκτηση ο δεσπότης του είπε να τσακιστεί να φύγει και να μην τον ξαναδεί στα μάτια του. Ψύχραιμος, άνετος και δήθεν αδιάφορος ο παμπόνηρος χωρικός στρίβει το γάιδαρο του τον οποίο είχε στα 3 μέτρα αντικριστά στον δεσπότη και ξεκίνησε να φύγει λέγοντας ότι θα πάει σε άλλο δεσπότη για το αίτημα του.

Σημειωτέον ότι στη μέση της ουράς του ζωντανού είχε δέσει μία πάνινη σακούλα με λίρες. Η άτιμη ζέστη έκανε το γάιδαρο να χτυπάει γρήγορα και με ρυθμό (λες και είχε συνεννοηθεί με το αφεντικό του), την ουρά του για να γλιτώσει από τατσιμπήματα των νταβανιών. Με το που εστίασε το βλέμμα του στην ουρά του γαϊδάρου ο δεσπότης συνειδητοποίησε τι ήταν το «γκλινγκλον» που άκουγε τόση ώρα και τι πράγμα θα έχανε. «Τέκνο μου» φώναξε ασθμαίνοντας «στέκα μια στιγμή να το εξετάσουμε ξανά το πράγμα. Μπορεί από μπροστά το ζωντανό να γαϊδουροφέρει, αλλά τώρα που το κοιτάζω καλύτερα

του ΠΑΥΛΟΥ Ι. ΜΠΕΡΜΠΕΡΗ
Πυροσβέστη και δασοπόνου

από πίσω παπαδοφέρνει!». Τα θαύματα του χρήματος αγαπητοί μου φίλοι!

Ο μεν παπάς απώλεσε το στοίχημα, τον έφαγε ο παράς. Επέταξε το ράσο του και έγινε φουκαράς. Ο καφερός ο γάιδαρος με του χρυσού την λάμψη, κατάφερε τον δέσποτα το φρόνημα να κάμψει.

ΥΓ. Η παρακάτω ιστορία δε συνέβη ποτέ, πλάστηκε από ένα σύντομο ανέκδοτο και καταδεικνύει με τον emphaticότερο τρόπο το ευάλωτο της ανθρώπινης φύσης απέναντι στο χρήμα.

ΚΑΡΟΠΛΕΣΙΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ 2025

21 Ιουνίου

Φεύγει άλλο ένα ιστορικό μέλος μας, ο **Σεραφεΐμ Σάνταλος** πλήρης ημερών, στα 98 του. Διετέλεσε και πρόεδρος του Συνδέσμου (2006-08).

30 Ιουνίου

Εμφανίζονται στην περιοχή συνεργεία της εταιρείας που ανέλαβε να επισκευάσει τον **κεντρικό μας δρόμο**. Θα κινούνται στην περιοχή και σε βάθος χρόνου θα επιδιορθώσουν τους δρόμους. Ας ελπίσουμε ότι θα προχωρήσουν γρήγορα.

10 Ιουλίου

Ξεκινά ο καθαρισμός του Δασικού χωριού από τον δήμο, υπό την επίβλεψη του δασαρχείου. Συγκρατημένη αισιοδοξία λόγω της βούλησης που εξέφρασε το δασαρχείο για την επαναλειτουργία του “κοσμήματος” της περιοχής μας.

1 Αυγούστου

Επανεκδόση της Καροπλεσιτικής Φωνής!

του ΚΩΣΤΑ Δ. ΣΟΥΦΛΑ
Δικηγόρου, Γεν. Γραμματέα Ένωσης
Αγραφιώτικων Χωριών

ΞΕΡΑΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΑΣΗ ΜΑΣ

Όταν μιλάμε για τα βουνά, τα ποτάμια και τα νερά των Αγράφων, το μυαλό μας ασυναίσθητα φέρνει εικόνες από καταπράσινα βουνά γεμάτα έλατα και σκιερά ποτάμια «πνιγμένα» στα πλατάνια.

Αυτές οι εικόνες όμως αρχίζουν να ξεθωριάζουν και τη θέση τους παίρνουν βουνά, που το κατακαλόκαιρο εμφανίζουν ολοένα και περισσότερο την κόκκινη απόχρωση των ξερών ελάτων και ποτάμια που πνίγονται πλέον από άφυλλα νεκρά πλατάνια.

Για άλλη μια φορά είναι εμφανής η απουσία της πολιτείας και η αδικαιολόγητη καθυστέρηση λήψης μέτρων για την προστασία δύο κατ'εξοχήν εμβληματικών δέντρων της πατρίδας μας. Φυσικά και το πρόβλημα αυτό οφείλεται στην κλιματική αλλαγή και τις εισαγόμενες ασθένειες, όμως η πολιτεία δεν μπορεί να αδρανεί σε ένα πρό-βλημα που πλέον εμφανίζει μονιμότητα και όχι περιοδικότητα.

Η ασθένεια των πλατάνων είναι γνωστή για πάνω από μια δεκαετία. Ο παθογόνος μύκητας έχει ήδη νεκρώσει χιλιάδες πλατάνια σε όλη την Ελλάδα, πολλά από αυτά

υπεραιωνόβια. Ο μύκητας προσβάλει όχι μόνο τα μεγάλα αλλά και τα μικρά δέντρα, καταστρέφοντας τα πλατανοδάση των παραποτάμιων περιοχών. Παρόλα αυτά ακό-μη δεν έχει βρεθεί ένα φυτοφάρμακο για τον συγκεκριμένο μύκητα, σε μια εποχή που ανακαλύπτονται εμβόλια σε 3 μήνες και καινούρια φυτοφάρμακα για τις καλλιέργειες σε κάθε νέα καλλιεργητική περίοδο. Ο πλάτανος όμως δεν είναι καλλι-έρ-γεια και ως δασικό είδος μάλλον περισσότερα προβλήματα δημιουργεί στους καταπατητές παρά οικο-νομικό όφελος.

Η πολιτεία αφού βλέπει ότι δεν υπάρχει οικονομικό ενδιαφέρον από τις εταιρείες των φυτοφαρμάκων θα πρέπει να στραφεί αλλού για την εξεύρεση της λύσης. Μια ιδέα θα ήταν να χρηματοδοτηθούν έρευνες μέσω των πανεπιστημιακών σχολών, για την εξάλειψη του συγκεκριμένου μύκητα που προσβάλει τα πλατάνια. Είναι άσκοπο και χρονο-βόρο να περιμένουμε από την Ε.Ε ή τρίτους να δώσουν την λύση και δεν ενεργοποιούμαστε σαν χώρα. Δέκα και πλέον χρόνια ο τρόπος αντιμετώπισης παρα-μένει ο ίδιος: κοπή των προσβεβλημένων πλατάνων με απολύμανση των εργαλείων υλοτόμησης και με την «ευχή» να μην κολλήσουν τα τριγύρω. Ήδη εμβληματικά πλατάνια -σημεία αναφοράς, όπως τα πλατάνια της κεντρικής πλατείας του χωριού των Αγράφων στην Ευρυτανία, κοπήκαν και θα τα θυμόμαστε μέσα από φωτογραφίες. Η παράλειψη αυτή οφείλεται στην έλλειψη πολιτικής βούλησης και στην απουσία άμεσου οικονομικού αλλά και πολιτικού οφέλους.

Μετά τα πλατάνια σειρά έχουν δυστυχώς τα έλατα. Όλα τα ελατο-δάση της περιοχής μας αλλά και της

χώρας αρχίζουν και εμφανίζουν αυξητικά κάθε χρόνο νεκρά δέντρα με το χαρακτηριστικό κόκκινο χρώμα να επικρατεί του πράσινου. Πρόσφατη έρευνα στην Ευρυτανία από την περιφέρεια σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Δασικών Ερευνών του ΕΛΓΟ «Δήμητρα» έδειξε ότι η ξήρανση οφείλεται σε συνδυασμένη δράση ξυλοφάγων και φλοιοφάγων εντόμων, τα οποία εμφανίζουν πληθυσμιακή έκρηξη. Όπως αναφέρει το πόρισμα της έρευνας η πληθυσμιακή αύξηση που αυτά τα είδη παρουσιάζουν τα τελευταία χρόνια

ευνοείται αρχικά από δυσμενείς περιβαλλοντικές συνθήκες (όπως η παρατεταμένη ξηρασία που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια από την άνοιξη έως και το φθινόπωρο, οι υψηλές θερμοκρασίες όλου του έτους ακόμη και κατά την περίοδο του χειμώνα) οι οποίες επιδρούν αρνητικά στη φυσιολογία των δέντρων, ευνοώντας ταυτόχρονα την ανάπτυξη πληθυσμών φλοιοφάγων και ξυλοφάγων εντόμων. Και εδώ ως τρόπος αντιμετώπισης εμφανίζεται η κοπή και απομάκρυνση των

προσβεβλημένων δέντρων. Βέβαια και αυτό το μέτρο δεν αντιμετωπίζει το πρόβλημα, αλλά φαίνεται τουλάχιστον να το περιορίζει. Το γεγονός ότι το πρόβλημα αυτό είχε εμφανιστεί κατά το παρελθόν και «αυτοδιορθώθηκε» δεν πρέπει να μας εφησυχάζει. Η θερμοκρασία ολοένα και ανεβαίνει κατά μέσο όρο κάθε έτος, ενώ διανύουμε όλο και πιο συχνά μεγάλα χρονικά διαστήματα ξηρασίας και ανομβρίας (μεσολαβούν ολόκληροι μήνες πολλές φορές από την τελευταία βροχή).

Ως Ένωση Αγραφιώτικων Χωριών προτείνουμε τα εξής:

1) Στελέχωση των υποστελεχομένων Δασικών Υπηρεσιών σε Καρδίτσα και Ευρυτανία με επιστημονικό προσωπικό (Δασολόγους, Δασοπόνους). Το υπάρχον επιστημονικό προσωπικό ασχολείται αναγκαστικά με τόνους γραφειοκρατικών εγγράφων αντί να βρίσκεται στο δάσος και να αντιμετωπίζει τα προβλήματα.

2) Να δοθούν στους κατά τόπους

δασικούς συνεταιρισμούς προς άμεση υλοτομία και έναντι πληρωμής τα νεκρά έλατα για όλο το έτος, χωρίς τίμημα και χρονικούς περιορισμούς, ενώ να μπορούν και ατομικά όσοι έχουν ταυτότητα ιδιότητα δασεργάτη να υλοτομούν έως 5 προσβεβλημένα δέντρα για την κάλυψη των ατομικών τους αναγκών.

3) Άμεση χρηματοδότηση για πανεπιστημιακή έρευνα σχετικά με την εξεύρεση φυτοφαρμάκων προς αντιμετώπιση του μύκητα των πλατάνων, τον περιορισμό των ξυλοφάγων και φλοιοφάγων εντόμων που προσβάλλουν τα έλατα αλλά και την αντιμετώπιση των παρατεταμένων άνυδρων εποχών.

4) Σύναξη μελετών και άμεση εκτέλεση των αναγκαίων έργων ορεινής υδροπονίας, που όχι μόνο θα βοηθούν στην καλύτερη διαχείριση των υδάτινων πόρων αλλά λειτουργούν και ως έργα κατασκευής αντιδιαβρωτικών και αντιπλημμυρικών φαινομένων.

Το άρθρο 24 παρ. 1 Συντάγματος ορίζει **«Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξη του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας.»**

Συνεπώς είναι δικαίωμα μας να ζητάμε την προστασία των δασών μας αλλά και υποχρέωση της πολιτείας να παίρνει τα αναγκαία προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα για την προστασία τους. Δεν ζητάμε πολιτικές χάρες, τα αυτονόητα ζητάμε.

του ΗΛΙΑ ΠΡΟΤΟΠΟΥΛΟΥ
Δημοσιογράφου

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟ ΚΑΡΟΠΛΕΣΙ

Όσοι είχαμε γεννηθεί τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια στα χωριά της Δυτικής Φθιώτιδας μάθαμε από νωρίς κοιτάζαμε κάτω προς τον κάμπο, προς τα εκεί ήταν ο δρόμος να φύγουμε κάποια στιγμή. Στην πλάτη μας είχαμε το ορεινό συγκρότημα του Τυμφρηστού (Βελούχι για πολλούς) να μας χωρίζει από την Ευρυτανία και τον αυχένα του Αϊ – Λιά που ήταν το σύνορο για έναν άλλο τόπο που δεν γνωρίζαμε τα χωριά του Μέγδοβα.

Ήταν ένας κόσμος «πίσω» μας εκείνη η γωνιά της Ευρυτανίας που έγινε Καρδίτσα και αρχίσαμε να τον καταλαβαίνουμε από τα λεωφορεία (κάτι ημιφορτηγά καρναβάλια) που περνούσαν από τα χωριά μας ερχόμενα ή με προορισμό την Αγία Τριάδα, τον Φουρνά, τον Κλειτσό.

Την ίδια εποχή γνωρίσαμε και τα παιδιά απ' αυτά τα χωριά καθώς βρεθήκαμε μαζί στο Γυμνάσιο του Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού και από τις περιγραφές τους μαθαίναμε για τον τόπο τους και διαπιστώναμε πως ελάχιστα διέφερε από τον δικό μας. Απ' αυτά ακούσαμε ότι υπάρχει ένα μεγάλο χωριό, το Καροπλέσι αλλά δεν μας κίνησε το ενδιαφέρον να το γνωρίσουμε

Ο Θανάσης Γιαννέλος ζωγραφίζει τα βουνά του Καροπλεσίου

γιατί ήταν «πίσω» κι εμείς όλοι κοιτούσαμε προς τα «κάτω»...

Έτσι πέρασαν τα χρόνια χωρίς να σκεφτώ να γνωρίσω το Καροπλέσι. Άρχισα να ακούω γι' αυτό από τον αείμνηστο Χρήστο Φώτη,

το γλέντι που έγινε μετά τον γάμο αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να περπατήσουμε μέσα στο χωριό και στις εξοχές του. Εκείνο που μου έμεινε πάντως ήταν ότι δεν χωρούσαμε στην αυλή του σπι-

τιού του και χαλάσαμε λίγο από τον κήπο της μάνας του.

Πέρασαν τα χρόνια, χώρισαν και οι δρόμοι μας και η επίσκεψη το Καροπλέσι έμεινε σαν όνειρο που έπρεπε να πραγματοποιηθεί. Δεν ήταν λίγες οι φορές αργότερα που πέρασα δίπλα του, πηγαίνοντας στα Άγραφα αλλά δεν είχα χρόνο να σταθώ, ούτε και κάποιον γνωστό εκεί να αναζητήσω. Μέχρι που γνώρισα τον αείμνηστο Θανάση Γιανέλλο, αφορμή ήταν οι φωτογραφίες που ανέβαζε στο Facebook και ήταν αρκετές οι φορές που συναντηθήκαμε. Έτσι μέσα από τις φωτογραφίες που μαζεύε με προσοχή και ευλάβεια ο Θανάσης άρχισα να γνωρίζω το Καροπλέσι και κυρίως τους ανθρώπους του και είχαμε σχεδιάσει μάλιστα να κάνουμε κάποια επίσκεψη αλλά βιάστηκε να φύγει.

Περισσότερο όμως γνώρισα το Καροπλέσι μέσα από τις αφηγήσεις των ανθρώπων από την γειτονική Νεράιδα (Σπινάσα) που μίλησα μαζί τους όταν συγκέντρωνα υλικό για το βιβλίο μου «Ελεύθεροι στα δεσμά των Αγράφων» που εκδόθηκε το 2014. Είχα προλάβει εν ζωή πολλούς ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες από τη Νεράιδα και το Σαραντάπορο που έζησαν τα χρόνια της Κατοχής, της Αντίστασης και του Εμφυλίου στην περιοχή και οι μνήμες τους ήταν τόσο παραστατι-

κές και οι αναφορές τους στο Καροπλέσι και τους Καροπλεσιώτες πυκνές καθώς τα γεγονότα τους επηρέαζαν όλους.

Κεντρική ιδέα για την συγγραφή του βιβλίου ήταν η διαβίωση για δυο χρόνια της οικογένειας του Κωνσταντή Θάνου σε κρυφά σημεία του Μέγδοβα, πράγμα που όπως έμαθα έκαναν και πολλοί Καροπλεσιώτες. Ήθελα τελειώνοντας το βιβλίο να περάσω και στο Καροπλέσι, να μιλούσα με τους ανθρώπους του και να γνωρίσω τον τόπο του αλλά τα ζητήματα της ζωής δεν μου το επέτρεψαν. Φαντάζομαι πως κάποιοι Καροπλεσιώτες έχουν κρατήσει μνήμες και σημειώσεις και κάποια στιγμή να δούμε ένα τέτοιο έργο.

Το λέω αυτό γιατί παρακολουθώ όσο μπορώ τις ενέργειες των φίλων από το Καροπλέσι να πασχίζουν να αποκτήσει φωνή και κυρίως νέα υπόσταση για το χωριό τους. Οι καιροί της ερήμωσης άφησαν βαθιά τα σημάδια της στο Καροπλέσι αλλά πάντα υπάρχει η ελπίδα αυτό να αναστηθεί αν κινητοποιηθούν όλοι. Κι αυτό θα γίνει αν όλοιβάλουμε πλάτη και θα δούμε την μικρή μας πατρίδα να ανθίζει πάλι...

Καλό καλοκαίρι σε όλους και καλή δύναμη. **Το Καροπλέσι μας θέλει όλους δίπλα του!**

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΑΣ
Σύνδεσμος των Απανταχού Καροπλεσιτών
“Καροπλεσιτική Φωνή”

Υπεύθυνος έκδοσης σύμφωνα με το Νόμο:
Γιώργος Χ. Σούφλας
Τρεμπεσίνας 25, Π. Ψυχικό
Τηλ. 6972729753

Η Συντακτική επιτροπή
Αντωνίου Τάσος
Κουμπάρελος Γιώργος
Σούφλας Γιώργος
Χόντος Κώστας

τα μαντάνια
Καροπλεσίου

Παραδοσιακή Ψαροταβέρνα-Ψησταριά
Καροπλέσι Καρδίτσας
T: 698 4116155, **Fb:** Μαντάνια Καροπλεσίου
mail: mantaniakaroplesiou@gmail.com
Insta: mantania_karoplesiou

Ζαχαροπλαστείο
Χόντος-Λιχουδιές

Ηρώων Πολυτεχνείου 77,
Καρδίτσα, 43100
T: 2441 023412
Fb: Χόντος Λιχουδιές
Insta: hondos_lixoudies